

TROTZKY EN DE VAKVERENIGING

In de Tribune, orgaan van de R.C.P., versijnt een artikel van Trotsky, getiteld „De vakbeweging in de neergangperiode van het imperialisme”. Wij menen goed te doen, daaraan aandacht te besteden.

Reeds wat de titel betreft moeten wij een aantekening maken. Als 'men de positieve krachten die de groei van het imperialisme stuiten, niet aan kan wijzen, helpt een blijmaken met het woord „neergang” niet veel. Het Imperialisme groeit nog steeds, zij het ook met ontzettende schokken en ten koste van ontzaglijke ellende.

Dit wat het opschrift betreft, dat echter niet los van de inhoud staat, want uit het hele artikel blijkt, dat T. juist met deze positieve krachten verlegen zit en daarom komt hij tot zijn restauratie-standpunt: de vakverenigingen moeten weer worden..... enz. Het standpunt is zo oud als de verbaurecratisering der vakvereniging zelve, het is na tientallen van jaren nergens gelukt deze ook

maar tijdelijk een halt toe te roepen, geen enkele oppositie kon ooit iets bereiken. Dit zegt echter Trotsky niets. Dat de arbeiders zelf sedert tientallen van jaren hun strijd buiten de vakvereniging om voeren, maakt ook niet de minste indruk op hem en zijn aanhangers. Het woord „wilde staking” wordt niet genoemd. Wie zou dit thans als maatschappelijk verschijnsel nog kunnen negeren? Deze manier van het kapitaal te bestrijden is regel geworden bij de arbeiders en ook is regel geworden dit bedrijfsgevoel te doen, zoals het eens regel werd het vakgevoel te doen uit welke strijd de vakbonden zijn ontstaan.

De maatschappelijke werkelijkheid vernietigt alle wensdromen, alle „voorkeur” of „afkeer”. Terwijl T. de houding van tegenstanders der vakvereniging met een handig debatietrukje uit deze „afkeer” alleid, omzeilt hij hun werkelijke argumenten, die niet steunen op hun eigen „afkeer”, maar op het afwenden der massa's van de

wijze de staking te breken. Een les voor alle arbeiders hoe zij alleen, met elkaar, in volkomen solidariteit moeten leren strijden. Een les inzake de verderfelijke rol van de vakbeweging.

2. De gemeenteraadsverkiezingen in Engeland vertonen hetzelfde beeld als in Frankrijk. Nederlaag voor Labour en zelfs voor de Stalinisten, versterking van de conservatieve partij van Churchill.

De staatsocialistische politiek van Labour met al haar lasten ook voor de arbeidersklasse, vervreemdt haar van die klasse en jaagt de kleinburgerij in de armen van uiterst reactionaire krachten.

3. De stakinggolven in Frankrijk slaan als gevolg van de steeds groter wordende afstand tussen lonen en prijzen tot steeds groter hoogte op.

Wij komen op deze berichten nog nader terug.

van drie maanden niet minder dan drie kwartalen Omzetbelasting te voldoen. Neen, con amore gebeurt dat door ons ook niet, maar de wil om regelmatig te blijven verschijnen, brengt dat nu eenmaal mee. Zendt ons dus, met gebruikmaking van de toegezonden afrekenformulieren, spoedig geld. En probeert eens, wat den Haag met groot succes deed, de regelmatige lezers tot betaling van de oude prijs van vijftien cent te brengen. En dan, tenslotte, aan allen, lezers en werkers, het verzoek om nieuwe lezers voor de krant te winnen. Dit is alleen de weg die ons er blijvend bovenop, in dit geval er af — n.l. van de Vesuvius — helpt.

Safety first

„De Waarheid” bericht, dat het orgaan van de paus, de „Osservatore Romano”, zijn tevredenheid uitspreekt over de herontdekking van de atoombom in Rusland. Nu het geheim is opgeheven is er een grotere veiligheid.

Een mens krijgt toch maar een veilig gevoel met al die atoombommen.

vakvereniging wanneer er gestreden wordt.

Op welke maatschappelijke feiten T.'s eigen voorkeur steunt, moeten wij nog steeds vernemen. Hij herkouwt het afgezaagde argument van „strijden waar de massa's zijn”, want hij kan deze massa's nu eenmaal nergens anders vinden. En dat is waar, als ze nergens anders te bereiken zouden zijn, dan zou er wel geen middel overschieten. Maar T. is zo blind omdat hij in alles het werk van leiders ziet. Hij kan zich niet herinneren, dat ook vakverenigingen zelf ontstonden in en door de strijd, niet buiten het bedrijf maar in het bedrijf op het werk en door de arbeiders zelf. De revolutionaire arbeider van die tijd wist toen heel goed waar hij zijn moest om tot organisatie van zijn strijd te komen in de strijd zelve. Zij hadden geen gerede organisatie om op te grasduinen, zij organiseerden hun strijd, en deden zo de vakvereniging ontstaan.

Trotsky wil het anders. Bij hem komt het er maar op aan de leiders de bureaucraten der vakbonden te vervangen door anderen, met een politiek revolutionair doel. Dit is nu eenmaal T.'s wereldbeschouwing en grond voor zijn „voorkeur”. Vervanging der leiders dat is in alles het alfa en omega van T.'s politiek. Het hindert T. niets, dat in Rusland achterlijke verhoudingen bestonden, een overwegende zo goed als middeleeuwse boerenmassa, en de revolutie in West-Europa uitbleef. Zet mij, Trotsky, en mijn medestanders aan het hoofd en wij sturen de revolutie in een andere richting. De revolutie deed echter iets anders, zij stuurde T. weg en met hem nog vele anderen. Volgens de „marxisten” van de 4de internationale heeft dit alles de boze Stalin gedaan.

Wordt vervolgd.

Uit eigen kring

Onze Zaanse kameraden hielden op Donderdag 6 November, met medewerking van een aantal Amsterdamse kameraden, een uitstekend geslaagde Spartacus-lezers-bijeenkomst. Wel was het aantal vergadering-bezoekers niet bovenmate groot, maar de stemming en het gehele verloop van de bijeenkomst was bijzonder goed. Revolutionaire muziek, het voorlezen van enkele gedichten, het ten gehore brengen van Liebknechts laatste artikel „Trotz Alledem”, en de inleiding schiepen bij allen een geest, die wij behoeven. Aan de vooravond van de dertigste herdenking van de Russische revolutie was het vanzelfsprekend, dat de herinnering aan die dagen van Arbeiders-, soldaten- en boerenraden als uitgangspunt werd gekozen voor de bespreking van het werk van revolutionairen in de bedrijven. Een uitstekend begin van het plan, om in Zaandam meerdere zulke bijeenkomsten te houden en om daarnaast periodiek bijeen te komen voor studie- en activiteits-besprekingen.

Spartacusvrienden Amsterdam.

De Vereniging Spartacusvrienden en de Bond organiseren op DINSDAG 18 NOVEMBER in KRASNAPOLSKY een BIJENKOMST.

Voor een goed programma, passend bij het karakter van onze beweging wordt gezorgd. Het onderwerp van die avond luidt:

De huidige wereldsituatie en de arbeidersklasse.

Leden van de Bond, leden van V.S.V., lezers van ons weekblad, houdt die avond vrij. Nemeet Uw revolutionaire kameraden mee. Zorgt voor een goede samenkomst.

22 NOVEMBER 1947

PRIJS 12 CENT

7e Jaargang No. 46

SPARTACUS

WEEKBLAD VAN DE COMMUNISTENBOND „SPARTACUS”

Redacteur
R. HULSMAN

Proletariërs aller landen, verenigt U!

Red. en Adm.:
postbus 7046 te Amsterdam-Zuid II.
Ab. p. kw. f 1.50 bij vooruitbet. Uitg.
„De Vlam”, postgiro 168797 te A'dam

OP WEG NAAR HET KLASSEFRONT

De staking der arbeiders bij de meelfabrieken „Holland” en „Ceres” te Amsterdam, die nu reeds 13 weken heeft geduurd, is in een critiek stadium gekomen. Door het ronselen van onderkruipers door de officiële vakbonden, voornamelijk door de katholieke bond, is in de laatste weken het aantal onderkruipers gestadig gegroeid. Wel is het meermalen gelukt, de tot de katholieke bond behorende onderkruipers, tot het neerleggen van het werk te bewegen, nadat ze met eveneens katholieke stakers hadden gesproken, die hen konden aantonen, dat het geen staking der E.V.C. maar een van alle arbeiders gezamenlijk was. Maar er zijn weer anderen, zelfs studenten, die met de propaganda van hun leiders, van de ondernemers en de regering instemmen, en die zeggen: „deze staking moet gebroken worden”.

De staking aan de meelfabrieken is, wat het aantal arbeiders en de economische betekenis der fabrieken betreft, niet van zo grote betekenis. Dat was dan ook wel de reden, dat men van vakbonds- en ondernemerszijde van mening was, dat de stakers er op de duur wel genoeg van zouden krijgen. Doch een groot aantal arbeiders van andere bedrijven dacht daar anders over. Ze steunden door ruime wekelijkse bijdragen de stakers en maakten het daardoor mogelijk, dat zonder vakbondssteun, ja tegen de propaganda der bonden in, die opheffing der staking eisten, de strijd 13 weken kon worden volgehouden.

Dat geschiedde niet, omdat arbeiders meestal met stakende kameraden sympathiseren, neen, men zag naar al te goed, dat de strijd aan de meelfabrieken gevoerd wordt om een vraagstuk, waarvoor de arbeiders in alle bedrijven elk ogenblik geplaagd kunnen worden. Men weigert namelijk met de arbeiders zelf, of hun directe vertrouwensmannen te spreken en te onderhandelen. Immers de erkende vakbonden zijn aangewezen om

uit te maken onder welke voorwaarden de arbeiders zullen werken. Deze besturen, in samenwerking met de ondernemersbonden, verenigd in de „Stichting van den Arbeid”, met als sluitstuk de „Rijksbemiddelaar”, hebben daarover te beslissen. Dit is het principe van de sociale ordening onder de geleide economie. Met deze bureaucratische regeling der arbeidsverhoudingen meent men de loon- en prijspolitiek te kunnen verzekeren.

De arbeiders aan de meelfabrieken doorbraken dit principe en ook de arbeiders, die hen steunden, voelden de situatie aan, al zullen zij niet allen de volle betekenis van het conflict hebben begrepen. De heersende klasse en haar dienaren begrijpen het wel; daarom proklameren zij: „Deze staking moet gebroken worden”.

Voor dit feit geplaatst, worden nu ook de arbeiders wakker geschud, en niet alleen de stakende arbeiders. Het stakingscomité der meelarbeiders had de fabriekskernen der Amsterdamse bedrijven opgeroepen tot een vergadering, die op Vrijdag 14 Nov. in „De Kroon” plaats vond. Er zou verslag over de staking worden uitgebracht en door gezamenlijke bespreking zou getracht worden een weg te vinden om de staking uit de dreigende impasse te helpen.

Een 250-tal arbeiders, allen tot de kernen behorende, had aan deze oproep gevolg gegeven, en allen gaven als één man te kennen, dat bij de financiële daadwerkelijke steun moest worden gevoegd. Verschillende sprekers drongen er bij het stakingscomité der meelarbeiders op aan meer actief naar buiten op te treden en zelf het initiatief te nemen voor uitbreiding van de strijd. Zij gaan nu weer naar hun bedrijven terug, om met de overige arbeiders de toestand te bespreken.

Hoe ook de ontwikkeling van deze strijd verder mag zijn, één ding kan nu reeds worden gezegd: Deze vergadering

der kernen in „De Kroon” is een mijlpaal in de arbeidersstrijd van onze tijd! Hier is de eerste stap gezet op de weg, die naar de organisatie van de arbeidersstrijd door de arbeiders zelve leidt. De zelfstandige actie der arbeiders in de bedrijven, zien we overal en voortdurend opnieuw. Dat kan ook niet anders, want de bonden zijn tegen elke actie. Ook de E.V.C. kan als bond niet de staking leiden, want dat zou onmiddellijk de ideologische verscheurdheid der arbeiders aan het licht brengen. Maar buiten alle vakbonden en partijen om, vinden de arbeiders elkaar en zijn in de strijd tegen de ondernemer één. Zo ook in de staking bij de meelfabrieken.

Deze geest beheerste de vergadering in de „Kroon”.

Als een ongeschreven wet gold in deze vergadering, dat de vakbonden uit deze actie moesten worden gehouden. Toen dan ook een deelnemer de gedachte uitte, de E.V.C. er voor te spannen, moest hij zich van een katholieke staker onder algemene bijval laten zeggen, dat daarmee de eenheid van de actie werd gebroken. Voornamelijk de E.V.C.-leden zagen dit zeer goed in; zij verontschuldigen hun bond door te zeggen: „de UNIE-bonden zijn tegen elke actie en de E.V.C. kan alleen niets doen.”

Organisatie van de arbeidersstrijd, niet alleen in de afzonderlijke bedrijven, maar in alle bedrijven door de arbeiders zelf, door hun vertrouwenslieden uit de bedrijven, dat is de nieuwe weg, die is ingeslagen. En van het begin af aan wordt het duidelijk, dat daarvan alle vakbonden en partijen, of zij nu sympathiek of vijandig tegenover dit gebeuren staan, uitgesloten zijn.

Als de dagelijkse strijd der arbeiders uitgroeit tot een strijd tegen de heersende klasse in haar geheel, als hij een principiële karakter gaat aannemen, kan hij alleen worden gevoerd door de klasse zelf, en deze schept daarvoor haar eigen organen. Daarmee een begin te hebben gemaakt, is de betekenis van de kernevergadering in „De Kroon”.

Abonnés en agenten opgelet

We hebben nu een paar weken gezwegen over onze financiën, maar..... past op, we zijn met onze „sanering” nog niet klaar.

Voor de vijftiende van de maand zijn alle kwitanties voor het derde kwartaal ter inning uitgezonden. We verzoeken de abonnés het geld gereed te leggen, zodat geen kwitanties onbetaald terugkomen. Het derde kwartaal; dat wil zeggen dat we nog altijd een kwartaal achter zijn, want het vierde is al lang aangebroken. Daarom, aan alle abonnés een extra verzoek. Wilt U ons per giro of postwissel het voor dat kwartaal verschuldigde zo spoedig mogelijk over maken? En denkt er eens over of het mogelijk is voor „Spartacus op de Vesuvius” er iets bij te doen.

Agenten, denkt er om regelmatig af te rekenen. Er is, mede in verband met de oude schuld, nog heel veel te betalen. Zo waren wij verplicht in een periode

SJAHRIR EN DE WEG NAAR DE HEL

„Na de bevrijding van de Japanners", zegt Sjahrir, „werden alle diensten, bedrijven en plantages geleid en beheerd door de arbeiders zelf en hun vakverenigingsbestuurders. Dat ze het niet slecht deden bewijst de grote hoeveelheid aan producten, die de Nederlanders thans overal vinden".

In het weekblad „de Vlam" van 31 Oct. j.l. stond een vraaggesprek, dat Jef Last kortgeleden had met Sjahrir..... „Hoe staan de vakverenigingen tegenover het ongedaan maken der socialisatie?" vroeg Jef Last.

Het antwoord, door Sjahrir gegeven, is van groot belang voor ons, die onvermoeid blijven zoeken naar de weg, die ons uit deze kapitalistische hel van armoede, onrecht en oorlog moet brengen naar het socialisme. Dit antwoord geven wij hier in drie gedeelten, die duidelijk weergeven de drie treden, die niet opwaarts voeren naar het gewenste doel, doch die terug voerden naar onderdrukking en oorlog.

Hierboven staat het eerste gedeelte van Sjahrir's antwoord. Namelijk dat direct na de bevrijding alle diensten, bedrijven en plantages geleid en beheerd werden door de arbeiders zelf en hun vakverenigingsbestuurders. Dat er gearbeid werd, en goed gearbeid, is het bewijs, dat wij geen dwaaz utopisten zijn, doch dat onze eis: Fabrieken en bedrijven in het bezit der arbeiders zelve, en dan de productie geleid door allen, in het bedrijf zelve werkzaam, mogelijk is.

„Dat ze het niet slecht deden, bewijst de grote hoeveelheid aan producten..... Inderdaad, waarom zouden zij het slecht doen? Was de grondstelling van de kapitalistische economie niet, dat alleen als de ondernemer de volledige beschikking heeft over zijn bedrijf, deze zich met hart en ziel zou geven?

Dit was de kerngedachte van alle voortuitstrevende kooplieden, kleine handwerkers en boeren, toen deze in verzet kwamen tegen de kwellende onderdrukking en verouderde voorschriften van de middeleeuwse maatschappij. En deze gedachte was juist. Want pas toen deze opkomende burgerij zich door opstand en revolutie economisch bevrijd had, pas toen kon de enorme ontwikkeling van het kapitalistische kleinbedrijf tot de wereld omvattende grootindustrie zich doorzetten, en de productie opvoeren tot enorme hoogte.

Doch de vrijheid der ondernemers brengt met zich de slavernij der miljoenenmassa bezitloze arbeiders, blank, zwart of bruin. Brengt met zich, hun armoede, hun onvrijheid, crisis en oorlog.

Thans is de beurt aan ons. Pas als wij, bezitlozen, de werkers met hoofd en hand, allen in loondienst der bezitende klasse, ons in het bezit hebben gesteld van de grond en de productiemiddelen, pas dan zullen wij ons met hart en ziel

kunnen geven aan onze arbeid. En hoe zullen wij arbeiden, hoe zullen wij ons als vrije mensen organiseren in onze arbeidersraden, hoe zullen wij de productie leiden en opvoeren tot nog hoger plan. Want niet alleen het eigenbelang is dan de elektrische centrale, die ons kracht en arbeidslust zal geven, neen, daarboven uit zal het besef, dat wij niet alleen arbeiden uit welgemeend eigenbelang, doch tevens in 't belang der mede-arbeiders in 't eigen land en in alle andere landen, onze krachten verdubbelen. Dat dit mogelijk is..... de eeuwenlang onderdrukte massa der arbeiders en arbeidersvrouwen in Indonesië hebben het bewijs geleverd!

„Daarna werden alle bedrijven genationaliseerd, maar de vakbeweging behield grote invloed op de leiding".....

De weg naar de hel is geplaveid met goede voornemens. Wie zal er aan twifelen, dat Sjahrir, en alle inderdaad zeer hoogstaande, zeer ontwikkelde en zeer intelligente leidende politici in de Indonesische Republiek, bezield waren met de allerbeste voornemens? Wie zal er aan twifelen, dat zij overtuigd waren, in de zeer moeilijke omstandigheden,

waarin de Republiek verkeerde, de allerbeste weg te wijzen naar een betere toekomst? Maar de geschiedenis heeft thans reeds bewezen, dat de weg door hen gewezen, en met grote overredingskracht aan de miljoenenmassa opgedrongen, terugvoerde naar de economische slavernij en koloniale overheersing.

„De bedrijven werden genationaliseerd, maar de vakbeweging behield grote invloed." Dit was de eerste stap terug..... De leiders dachten de politieke vrijheid der Republiek Indonesia te kunnen ontvangen in ruil voor de economische onvrijheid der arbeiders en intellectuelen in de bedrijven. Zeer duidelijk is deze gedachte uitgesproken door Dr. Hatta, vicepresident der Republiek, in antwoord op een vraag van Pieter 't Hoen, zoals we deze uitvoerig kunnen lezen bldz. 51, in 't boekje „Terug uit Djokja", door Pieter 't Hoen. Uit dit antwoord van Dr. Hatta thans alleen deze zin: „Als de erkenning (van de Republiek Indonesia door Nederland) er is, dan behoeft er niet de minste twijfel aan te bestaan, dat wij alle Nederlandse en andere buitenlandse bezittingen op ons grondgebied aan de eigenaren terug zullen geven." Ach heilige onnozelheid. Dat wilde die heerlijke lokkende politieke vrijheid kopen, door vrijwillig het juk der economische onvrijheid weer te aanvaarden.

TROTSKY EN VAKVERENIGING

Het standpunt van de Trotskisten inzake de vakvereniging moet hen noodzakelijk in conflict brengen met de strijdende massa's. Deze zullen niet eerst wachten totdat de Trotskisten de vakvereniging hebben veroverd, maar zoals de fetten der Russische en Duitse revolutie aantonen, eigen organen scheppen, de raden. Dit waren de natuurlijke organen der revolutie, waar Trotsky zowel als Lenin al spoedig mee in conflict kwamen, omdat zij de directieven van de partij niet op wilden volgen. Dat deze raden onder de achterlijke verhoudingen in Rusland het onderspit hadden moeten delven, achten wij waarschijnlijk. Doch was deze nederlaag groter geweest dan de nederlaag, die het Duitse en Russische proletariaat hebben ondergaan en met hen het hele wereldproletariaat? „Dan had de reactie gezegevierd, misschien was het czarisme teruggekeerd" roept en riep men ons toe. Doch het czarisme met z'n ochrana is een filantropische instelling in vergelijking met de czeka of tegenwoordige N.K.V.D. der bolsjewiken.

Nu waren de vakverenigingen nog wat anders ten tijde der Russische en Duitse revolutie dan nu. Zo hecht als zij nu aan de staat verbonden zijn, waren ze toen nog niet. Desondanks konden zij niet de organen der revolutie worden. De vakverenigingen zijn thans een gedeelte van de staat, absoluut noodzakelijk voor zijn bestaan. Daarom ontstaan dan ook de wilde stakingen, die de vakvereniging zeer terecht beschouwt als te zijn tegen haar gericht. De arbeider moet geregeld kiezen tussen de wilde staking en de vakvereniging. Kiest hij voor de vakvereniging, dan kiest hij tegen de wilde staking en doorgaans tegen de staking als zodanig.

De Trotskist moet hier krachtens zijn standpunt tegen de wilde staking kiezen. Zijn advies is: „de weerstandskassen open, dwingt de leiders de staking te erkennen", also in het gunstigste geval de strijd in handen der bureaucraten gevende.

Men zal echter zeggen: „Maar intussen kan

men toch proberen zelf in de leiding door te dringen, men kan toch oppositie voeren". Van dit oppositie voeren hebben wij hier in Nederland een voorbeeld beleefd en wel bij de E.V.C. In minder dan geen tijd was de hele oppositie om zeep gebracht. Er is geen denken aan, dat een oppositie iets tegen een dergelijk apparaat te weeg brengt. Maar men zou illegaal in de leiding kunnen doordringen. Wie daar eenmaal zit moet meedoen en verbureaucratiseren zelve, of wordt ontdoekt. Deze Trotsky is zelf nooit lid geweest van een vakorganisatie in de neergangperiode van het imperialisme anders zou hij misschien anders praten. Herstel van democratie in de vakbeweging, t klinkt heel mooi, maar met de „professionals" achter de groene tafel doet een gewoon arbeider niets. Hij is een leek in het voeren van het woord, niet bedreven in debatstruks en heeft geen schriftgeleerdheid. Het vakverenigingswetboek is een warwinkel voor hem, waar hij niet uit wijs kan worden zonder de hulp van een advocaat, kortom de voorwaarden voor de democratie zijn niet aanwezig, al zouden er alleen Trotsky's achter de groene tafel zitten. In het bedrijf, op de straat, in z'n eigen stakersvergaderingen, daar is hij „onder ons", daar onder zijn gelijken durft hij zijn mond roeren, z'n mening zeggen, daar durft hij op te komen voor zijn eigen belangen en hoeft hij zich niet te bekommeren om zijn onkunde niet de listig in elkaar gedraaide paragrafen van vakverenigingsboek en C.A.O.

Leiders van vakbonden, die wel anders zouden willen, zitten als ministers, van een kapitalistische regering. Om hun machtspositie te behouden moeten ze in alles toegeven, de maatregelen, die de massa's knechten als onschuldig of zelfs gunstig

Hadde Dr. Hatta en Sjahrir maar wat meer gedacht aan het spreekwoord: „als de vos de passie preekt, boer pas op je kippen".

Nu, ze hebben slecht op hun lippen gepast, de leidende politici! Ze namen ten langen leste genoegen met het pact van Linggadjatti, dat slechts o zo'n schoorvoetende en bekniבלende erkenning inhoudt van de Republiek, en toen deze tweede stap vol goede voornemens gedaan was, stond de poort van de hel opnieuw wagenwijd open.

Het pact van Linggadjatti verplichtte ons, alle bedrijven aan de oorspronkelijke buitenlandse eigenaars terug te geven. De regering, de partij en de vakbeweging gingen hiertoe accoord, omdat een openlijke strijd met het wereldkapitalisme onmogelijk was, en ook, omdat wij dringende credieten en kapitaal voor onze economie nodig hebben. Wij zijn van mening, dat, in de overgangperiode een zekere privaatkapitalistische sector van de economie bestaan kan, maar de republiek behield zich het recht voor, bepaalde sleutelindustrieën te socialiseren.

Ziehier het derde gedeelte van Sjahrir's antwoord aan Jef Last.

Ja allerbeste Sjahrir, je mag nu menen, wat je vóór het tekenen van Linggadjatti meende, en je mag ook nu nog overtuigd zijn, dat een openlijke strijd met het wereldkapitalisme onmogelijk is, en dat je daarom de bedrijven ontnemen moest aan

het directe bezit en het rechtstreekse beheer der arbeidende massa zelve, om de deur, o zo voorzichtig, een klein kiertje te kunnen openzetten voor het wereldkapitalisme..... een feit is het, dat de plompe reuzenvoet van dat kapitalisme zich stevig plaatst in de, onder jouw leiding, o zo voorzichtig, op een kier gezette deur, dat deze kier steeds wijder werd, dat het Hollandse koloniale leger binnenstroomde, dood en verderf brengende en wegvoerende „de grote hoeveelheid producten" door de Indonesische arbeiders voortgebracht in de, door hen zelve zo uitnemend geleide bedrijven. De grote hoeveelheid producten, waarmede Soekarno, Dr. Hatta en Sjahrir de credieten wilden krijgen, nodig voor de uitbreiding der bedrijven, zodra hun Republiek erkend was!!

Zal Sjahrir in staat zijn, de nodige lessen te trekken uit de bittere ervaring en de jeleurstelling opgedaan tengevolge van Linggadjatti en thans opnieuw door het optreden van de veiligheidsraad der U.N.O.? Het heeft geen zin deze vraag te beantwoorden. Want voor ons revolutionaire arbeiders moet het duidelijk zijn, dat er slechts één weg mogelijk is: de weg van de openlijke en directe strijd tegen 't eigen kapitalisme en 't wereldkapitalisme. Dat deze noodzakelijke weg naar een betere toekomst moet beginnen

met het inbeslagnemen en, het zelf rechtstreeks beheeren der bedrijven, dat de economische vrijheid voorwaarde is voor de politieke vrijheid, de absoluut noodzakelijke voorwaarde voor de werkelijke vrijheid aller mensen.

Symbolen van Neerlandse koloniale macht

Langs alle wegen waarmee de Nederlandse uitbuiters en hun vertegenwoordigers, zoals politieke, vakverenigings, kerkelijke en onderwijs-bonzen ons kunnen bereiken, staan wij onder een trommelvuur van leuzen, de één nog mooier dan de ander, waarmee ons de goede bedoelingen onzer meesters wordt kond gedaan.

Daaronder is er één, die al heel kwistig wordt gehanteerd, aamelijk: Weg met de koloniale overheersing! En men gaat daarbij zo ver om te beweren, dat van dit deel der Nederlandse macht geen sprake meer mag zijn, daar dit in strijd is met de nieuwe denkbeelden, waarvan de Nederlandse machthebbers zijn bezield..... sinds 1940!

De eenstemmigheid, die op dit punt zo plotseling is opgetreden, onder de Vrijheidsbond, de Rooms-katholieke kerk, het Leger des Heils, het Nederlandse ministerie, de Partij v.d. Arbeid, de C.P.N. en de progressieve dagbladen is opmerkelijk. Zij allen zijn volbloed democratisch en vierkant tegen koloniale uitbuiting! En toch! Wij zien, dat in Amsterdam b.v. niettegenstaande al het moois en de liefde, die men belijdt op papier jegens de meer dan 70 miljoen kleurlingen, die sinds 3 eeuwen in de macht der Hollanders zijn, de symbolen van die macht in vele vormen aanwezig zijn en dat er ook niet over gesproken wordt, ze op te ruimen!

Het meest duidelijke symbool van de macht der koloniale overheersing van Indonesië door de Nederlandse uitbuiters is te Amsterdam het monument, opgericht aan het Olympia-plein, ter ere van Lt. Generaal Van Heutz, die zo'n groot aandeel heeft gehad in het neersabelen van het verzet der Atjehse bevolking. Hij wist het slotbedrijf in het eeuwenlang verzet af te wikkelen, waarbij, evenals in welke andere koloniale oorlog ook, op de meest barbaarse wijze werd opgetreden.

Geen wonder is het, dat in Amsterdam, de zetel der Nederl. Handel-Maatschappij, opgericht om de rijkdommen van Oost-Indië in handen der Hollandse uitbuiters te brengen, behoefte bestond om Van Heutz te eren!

Doch wat nu? De Nederlandse natie, „het volk", de democratische pers, de 101 politieke partijen, blakend van democratie en onderhevig aan „de pols-slag van de tijd", zullen die het kunnen verkroppen dat het Van Heutz-monument ons blijft herinneren aan een tijd, dat Van Heutz werd voorgesteld als held en weldoener?

